

sikkert en af det sammensluttede tyske Socialdemokratis udenrigspolitiske Ordførere, og det er kun glædeligt. Lad os da slutte i det fælles Haab, at vi til sidst maa kunne naa frem til fuld Anerkendelse af Grænsen. Lige fra Efteraaret 1914 har vi danske Socialdemokrater stadig været i Føling med de tyske Socialdemokrater for at faa en god Løsning af det nationale Spørgsmaal, det laa stadig bag alt vort Arbejde. Men Løsningen er i højeste Grad blevet vanskeliggjort af Chauvinisterne herhjemme.

Pinstrup: Da jeg første Gang havde Ordet under denne Forhandling gjorde jeg mig til Talsmand for den Mening, at efter at nu de storpolitiske Spørgsmaal var afgjort og udkæmpet, Spørgsmaal om Parlamentarismen og den almindelige Valgret kontra privilegeret Valgret, maatte Delingslinien i den kommende Tids Politik blive Spørgsmaalet Frihandel eller Beskyttelse. Den Forhandling, der har været ført siden, synes at give denne Betragtning Medhold, det har faktisk været om disse Spørgsmaal, Forhandlingen i alt væsentligt har drejet sig. Men efter at den højtærede Landbrugsminister har holdt den udmærkede Tale, han holdt forleden, som har vakt saa stor Opmærksomhed og Tilfredshed i vide Kredse ud over Landet, kan jeg fatte mig forholdsvis kort, med nogle spredte Bemærkninger til forskellige af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel holdt en stor toldpolitisk Tale i Formiddags. Han gik langt tilbage i Englands Historie, saa langt tilbage, at han talte om ekstensivt Landbrug i England, der kun havde Svinehold. Men alligevel forekommer det mig, at det ærede Medlem talte om det 13de Aarhundrede, og saa kan hans Betragtning vist ikke være rigtig. Thi det er ganske givet, at her i Landet havde vi Kvægavl, da den historiske Tid begynder ved 800—900, og man maa antage, at de har været mindst lige saa fremmelige derovre. Det er jo ogsaa saadan, at det, der oprindelig groede paa Jorden, var Græs, og det egner sig nok saa godt til Faar og Kvæg som til Svin. Men ellers fik jeg ud af det ærede Medlems Tale, at i England er det Landbruget, der vil have Beskyttelse, hvorimod Industrien vil have Frihandel. Det er ogsaa ganske naturligt. Den engelske Industri kan nemlig ikke holde sig til Hjemmemarkedet, den skal ud paa Verdensmarkedet og konkurrere i det aabne

Marked, og under disse Omstændigheder er en Beskyttelsespolitik ret umulig for den engelske Industri. Landbruget derimod kan ikke forsyne England med tilstrækkelige Landbrugsprodukter, og derfor kan Landbruget selvfølgelig bruge en Beskyttelse. Det er det samme, som for Øjeblikket er Tilfældet i Svejts. Saa vidt jeg ved, har den Kommission, der var dernelde, faaet det ud af det, at den store Industri i Svejts er frihandelsvenlig, fordi den skal udenfor sit Land og konkurrere og sælge sine Varer paa Verdensmarkedet, hvorimod den lille Industri og Landbruget, der kan leve af Hjemmemarkedet, holder paa Beskyttelse. — Det ærede Medlem Hr. Fraenkel sagde, at Frihandelen hviler paa den Forudsætning, at der er Frihandel over det hele, i alle Lande. Men skulde vi vente, indtil det indtraf, saa fik vi aldrig Frihandelen indført. — Det ærede Medlem beskæftigede sig, som han oftere har gjort, med Ostetolden, disse 10 Ø. pr. Pund Ost, som Landbruget gentagende har erklæret sig rede til at slippe, og som ikke har haft nogen Betydning for Osteproduktionen. Men det ærede Medlem mente, at den havde fremkaldt den Osteeksport, vi har. Det er aldeles ikke Tilfældet. Det ærede Medlem er ikke til Stede, ellers vilde jeg have spurgt ham om, hvad der saa har bevirket den stadig stigende Smørekseport her fra Landet. Det kan nemlig ikke paavises, at der nogen Sinde har været nogen Beskyttelsestold for Smørret.

Det ærede Medlem kan tale, saa længe han vil, han faar aldrig Landbruget eller de øvrige ubeskyttede Erhverv til at forstaa, at den Industri, der ikke kan bestaa uden paa kunstig Maade, som maa bæres oppe ved at tage en Overpris for Varen af den øvrige Befolkning, altsaa kun kan arbejde med det lille Hjemmemarked for Øje, kan faa nogen afgørende Betydning ved at tage Befolkningens Tilvækst i Brug. Det kan kun en Industri, der kan og vil konkurrere paa Verdensmarkedet, og en saadan Industri hilser vi naturligvis fra alle Sider med Glæde. Vi har betydelige Industrier her i Landet, der klarer sig uden Beskyttelse, og det er samfundsmæssig set selvfølgelig af stor Værdi. Men jeg mener, at saa længe vi ikke har saadanne nye, opvoksende Industrier, der kan klare sig selv, skal man vel vogte sig for at sætte den konkurrenceedygtige Industri, derunder Landbrugsindustrien, paa Spil. Thi det er jo saadan, at ogsaa i Byerne er